

Nr 21.

Av herr **von Sneidern m. fl.**, om *anslag till konserveringsarbeten å Bohus fästningsruin.*

Allmänhetens intresse för utforskandet och bevarandet av våra fornminnen och våra minnen av en äldre kultur har under de senaste årtiondena ofantligt stegrats. Mycken enskild offervillighet visas, och man förstår nu ock i bygderna de uppoffringar, som på detta område av det allmänna göres, eller rättare sagt man förstår icke de underlåtelser, vartill det allmänna stundom gör sig skyldig.

Den sakkännedom, som varit vägledande och åt vilken officiellt anförtrots att tillvarataga och konservera det gamla, har mer pietetsfullt och mer framgångsrikt, än vad man under tidigare skeden förmått, utfört sitt maktpåliggande arbete.

Vidare har den demokrati, som inom stat och kommunalbildningar blivit maktägande, visat sig i detta avseende känna sitt ansvar väl så mycket som sina föregångare. Man har haft den angenäma känslan, att man på detta håll känt det som en *allas* angelägenhet att bevara vad svenskt kulturliv en gång skapat.

I vissa avseenden visar dock på detta område den svenska statsmakten en förvånande njugghet. De belopp, som i vår kulturbudget ställas till riksantikvariens förfogande för våra fornminnens bevarande, äro ynkligt små och utgöra endast en bråkdel av vad denne sakkunnige man säger sig behöva. Även på det område, som närmast ligger under byggnadsstyrelsens förvaltning, synes statsmakten vara skäligen orkeslös, då det gäller bevarandet av värden, som utan ingripande hota att gå för alltid förlorade. Särskilt väcker i årets statsverksproposition uppmärksamhet, att Kungl. Maj:t föreslår upprivandet av förra riksdags beslut att upptaga arbetet med konserverandet av Bohus fästningsruin. Det gångna årets arbeten där ha givit till resultat, att mer finnes att bevara, än man föreställde sig vid arbetenas påbörjande. Det oaktat anser Kungl. Maj:t, att svenska staten i år ej orkar med avsedda 30,000 kronor utan endast 10,000 och sedan ingenting under ett obegränsat antal år. Och föredragande departementschefen hänvisar till den enskilda välgörenheten. Denna är emellertid anlitad på ett otal uppgifter, vartill kommer, att den numera av det ekonomiska läget — för att använda statsverkspropositionens stereotypa fras — är mer försvagad än det allmänna och därför i hög grad osäker att lita till. Liksom 1926 års statsmakter ansågo, att

konserveringen av Bohus fästningsruin var en svenska folkets angelägenhet, hoppas vi, att samma uppfattning hyses av 1927 års riksdag, varför vi hemställa,

att riksdagen måtte för konserveringsarbeten å Bohus fästningsruin för budgetåret 1927—1928 anvisa ett extra reservationsanslag av 30,000 kronor.

Stockholm den 17 januari 1927.

Axel von Sneidern.

Isak Svensson.

Joh. Johansson,
Friggeråker.

Axel Sundberg.

P. A. Larsson,
Öjersbyn.

Edvard Lithander.

Gustaf Boman.
